

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GROTE STUNT

N° 2723

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GROTE STUNT

HOOFDSTUK I.

SCOTLAND YARD HOUDT KRIJGSRAAD

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen de telefoon ging in het privé kantoor van James Sullivan, een van de beste detektives van Scotland Yard. Deze kamer lag voor-aan in het sombere, oude, bakstenen gebouw, het centrum van de Londense politiemacht en waarvan de twee ramen uitkeken op het Victoria Embankment.

Sullivan zat voor zijn bureau over een lijvig rapport gebogen, met het hoofd in de handen.

Hij was een breed geschouderde man van middelbare lengte, die blijkbaar beschikte over een grote lichaamskracht.

Zijn donkere ogen hadden een intelligente uitdrukking, wat men dikwijls vindt bij mensen van wiens scherpzinnigheid steeds het uiterste gevergd wordt.

Het kortgeknipte zwarte haar bedekte een laag, maar breed voorhoofd en het hele gezicht met de brede kaken en de rechte neus, de zware wenkbrauwen en de krachtig getekende mond getuigde van stoutmoedigheid en wilskracht.

Nog steeds lezende greep hij met de ene hand de telefoon en luisterde.

Toen zei hij :

— Ik kom dadelijk, chef. Ja, ik

zal Miss Evans meebrengen, Mortimer? Ja, zij moet in het gebouw zijn. Ik zal haar laten waarschuwen.

Hij legde de hoorn weer op de haak en mompelde schouderophalend:

— Wat wil hij nu weer van ons? Zou het alweer zijn... om « hem »?

Hij schoof het rapport in een la, stond op en liep zijn werkkamer uit.

Hij wandelde een tamelijk lange, donkere gang uit, die zomer en winter kunstmatig verlicht moest worden en stapte toen een andere kamer binnen, waar hij een knap jong meisje vond met kastanjebruin haar, niet veel ouder dan twintig jaar, met een fijn, regelmatig gezicht, waaruit ook de nodige intelligentie sprak.

Het was Dorrit Evans, een leerlinge van Sullivan en een vrouwelijke detektive, die het al tot een behoorlijke hoogte had gebracht en 'n werkzaam aandeel had gehad in de arrestatie van een half dozijn beruchte hoteldieven.

Zij was heel eenvoudig gekleed in een tweed rok, stevige zwarte schoenen met lage hakken en een eenvoudige witte blouse.

Zij droeg kort haar, om het, bij voorkomende gevallen, des te gemakkelijker onder een pruik te kunnen verbergen.

Zij las net de « Times », maar legde het blad neer toen zij haar leermeester zag binnenkomen en vroeg opgewekt:

— Iets nieuws, Sullivan?

— Ik kan je nog niets vertellen, Dorrit, het nieuws moet van de chef komen; hij heeft mij gevraagd, met jou en Mortimer direkt bij hem te komen.

— Lieve hemel, hij zal toch niet weer willen « vergaderen »? Daar is onze halve dag mee gemoeld en ik ben juist bezig met die beroving

in Piccadilly.

— Wij zullen wel zien wat het is. Weet je ook waar Mortimer zit?

— Hier, klonk een stem, en door de deur, die Sullivan open had gelaten, stapte een lange en magere man binnen met een scherp getekend gezicht, doordringende grijze ogen en een hoog voorhoofd, dat onmerkbaar overging in de gladde, bijna compleet kale schedel.

Mortimer liep op dat ogenblik tegen de vijftig en was een van de beste speurders, die Scotland Yard ooit heeft bezeten.

Zelfs Sullivan erkende in hem zijn meester en ging graag bij hem te rade, wanneer het om de oplossing van een of ander duister misdrijf ging.

Mortimer had Dorrit Evans vriendelijk toegeknikt en zijn collega de hand toegestoken en zei nu:

— Er schijnt iets aan de hand te zijn; er wordt druk heen en weer gelopen op de eerste verdieping in de buurt van Baxter's kamer. Heeft de chef een slechte nacht gehad? Heeft hij van de « Grote Onbekende » gedroomd?

— Dat weet ik niet, Mortimer, maar wij zullen het gauw genoeg horen, want wij zijn uitgenodigd, zo snel mogelijk bij hem te komen.

— Laten we dan maar direkt door de zure appel heenbijten, stelde Dorrit Evans lachend voor. Maar ik moet wel zeggen dat het niet het aangenaamste gedeelte van mijn werk is, een bespreking met de hoofdinspecteur te moeten voeren.

— Dat weet iedereen, bromde Mortimer voor zich heen. Hoe men er ooit toe gekomen is, die brave man tot hoofdinspecteur te promoveren, dat is voor mij nog steeds 'n raadsel. En laten wij nu maar gaan.

Het drietal verliet het vertrek, daalde een trap af en stond even later in de grote werkkamer van Phi-

leas Baxter, de hoofdinspekteur van politie.

De machtige man zat achter zijn geweldig groot, met papieren overdekt schrijfbureau, zwaar gebouwd, met een breed opgezet gezicht, op dat moment rood van opwinding, rosblond haar en een volle baard, waarop hij heel trots was en die hij met de grootste zorg onderhield.

Zijn waterblauwe ogen, groot en iets uitspuulend, moesten als hij las, geassisteerd worden door een bril en op dit ogenblik speelde hij zenuwachtig met dit voorwerp.

Baxter was gewend grote, zware sigaren te roken « om zijn zenuwen te kalmeren », zoals hij verzekerde en hij zoog nu met woede op een van zijn Havannas en blies dikke rookwolken voor zich uit.

Hij was niet alleen in het vertrek.

In een hoek, voor een kleiner bureau, zat zijn particuliere sekretaris, Marholm, een oud, mager mannetje met een spitse neus, dunne lippen en ver uitspringende jukbeenderen, zodat hij er wel wat uitzag als een roofvogel.

Eigenlijk gezegd was de hoofdinspekteur een beetje bang voor zijn sekretaris, want hij vreesde zijn scherpe tong en toch zou hij hem niet graag kwijt zijn, want zijn hulp was onontbeerlijk.

Baxter leunde achterover in zijn gemakkelijke bureaustoel, de beide vuisten steunend op het blad van zijn bureau en blijkbaar erg uit zijn humeur.

Zodra de drie detektives binnen waren, nam hij de sigaar uit zijn mond en riep op bulderende toon:

— Dat is weer wat moois. Als dat zo doorgaat, dan zal er in Londen binnenkort niemand meer zijn, die zich in het openbaar met zijn juwelen durft te vertonen.

— Waar gaat het om, mijnheer

Baxter? vroeg Mortimer kalm.

— Waar het om gaat? Maar dat is waar, u weet het nog niet. Het is juist daarom dat ik u heb laten roepen. Welnu dan, het paarsen hals-snoer van lady Macclesfield is verdwenen.

— Wanneer? vroeg Mortimer, zonder enige stemverheffing en zijn kalmte stak vreemd af bij de drift en de opwinding van zijn chef.

— Dat is niet duidelijk. In ieder geval miste de bestolen dame haar sieraad pas ongeveer een kwartier geleden en zij heeft mij toen direkt opgebeld.

— Sporen van een inbraak? vroeg James Sullivan nu.

— Totaal niets. Zij droeg het collier in haar eigen huis, bij gelegenheid van een intieme partij, zij borg het zelf weg in een sandelhouten kistje, waar niets anders in zat dan dat halssnoer en dat kistje zette zij in haar secretaire, die in haar boudoir stond, vlak naast haar slaapkamer. Toen zij vanochtend het snoer uit het kistje wilde nemen, om het aan een vriendin te laten zien, die bij haar logeerde en die gevraagd had om het snoer nog eens te mogen bekijken, was het verdwenen. Maar geen spoor van braak, noch aan het slot van het kistje, noch aan dat van de secretaire.

— Geen enkel spoor? Geen enkele aanwijzing? Verdenkt zij iemand? vroeg Dorrit Evans, die aandachtig had toegelusterd.

— Of zij iemand verdenkt? Voor de duivel, Raffles heeft het gedaan! riep Baxter uit, terwijl zijn gezicht vuurrood werd.

— Misschien zou het beter geweest zijn, als ik begonnen was met ons deze bijzonderheid te vertellen, die toch niet zonder enig belang is, chef, zei Mortimer langs zijn neus weg. Zou u het ons niet eens gere-

geld willen vertellen met alle bijzonderheden?

— Je hebt makkelijk praten, Mortimer. Jij hebt mijn temperament niet, barstte de hoofdinspekteur uit. Ik ben buiten mijzelf van woede. Die kerel wordt hoe langer hoe brutaler en hij maakt ons tot schande van heel Europa.

— Nu, wat dat laatste betreft, hoeven wij Engelsen ons zelf geen verwijt te maken, merkte Sullivan op. Ik moet John Raffles de eer geven, dat hij de beste detektives van bijna alle andere beschaafde landen ook herhaaldelijk bij de neus heeft gehad.

— Dat is allemaal niet te vergelijken met wat hij hier in Londen heeft uitgehaald, riep Baxter uit.

— Het verhaal, alstublieft, mijnheer Baxter, hernam Mortimer, die niet snel zijn geduld verloor en zeker niet tegenover zijn chef, wiens hulpeloze en verwarde manier van inlichten hij al jarenlang kende.

— Nu dan, Raffles had in de plaats van het gestolen collier een briefje in het kistje gelegd, dat Lady Macclesfield mij door de telefoon voorlas, maar dat ik over tien minuten in handen hoop te hebben, want ik heb al een agent naar haar huis gestuurd. Het briefje bevatte maar weinig woorden en luidde ongeveer als volgt:

Mylady! Ik heb mijzelf het voorrecht toegekend, u te ontdoen van uw prachtig paarlen collier, omdat ik dringend geld nodig heb, om een van mijn beschermelingen in staat te stellen, een voor hem heel belangrijke studiereis te ondernemen, die hij zelf onmogelijk had kunnen bekostigen. Ik dank u hartelijk voor uw bijdrage, al was zij dan ook onvrijwillig en teken, met verschuldigde hoogachting.

John Raffles.

Het bleef enige ogenblikken stil in het vertrek van de chef.

Toen klonk de stem van Marholm uit zijn hoek die zei:

— Dat is echt de manier van schrijven van Raffles. Ik zou u wel een paar dozijn dergelijke briefjes uit het hoofd kunnen citeren.

Weer bleef het even stil en toen zei Mortimer:

— Ik geloof, dat het beter is, als wij maar weer aan ons werk gaan, mijnheer Baxter. Werkelijk, wij verknoelen hier onze tijd, door te praten over zaken, die niet meer ongedaan te maken zijn.

Baxter had een scherp antwoord op de lippen, maar hij hield dit in, omdat juist de telefoon op zijn bureau overging.

Hij nam de hoorn van de haak en terwijl hij luisterde, met een uitdrukking van onderdanigheid op zijn gezicht, werd zijn kleur nog een beetje roder.

Hij stamelde iets, wat niet goed te verstaan was, legde de hoorn weer op de haak, liet zich met een gebaar van wanhoop achter in zijn stoel vallen en staarde, het hoofd op de borst gezonken, voor zich uit.

Schijnbaar had hij de tegenwoordigheid van de detektives totaal vergeten.

— Een onaangenaam bericht, mijnheer Baxter? vroeg Dorrit Evans, met een half spottend lachje om de lippen.

— Het is... het is ongelooflijk, stamelde Baxter. Wat denkt u, dat Raffles nu weer gedaan heeft?

— Ik heb er niet het flauwste idee van, mijnheer Baxter. Dat kan men ten aanzien van iemand als hij nooit hebben.

— Hij heeft de parels net weer terugbezorgd, steunde Baxter.

— Wat zegt u daar? riep Sullivan, oprecht verbaasd uit. Heeft hij

ze teruggebracht?

— Geen vijf minuten geleden. Ik sprak daar met Lady Macclesfield.

— Maar waarom in 's hemelsnaam, riep Dorrit uit. Het is zijn gewoonte niet om iets terug te geven, wat hij eenmaal heeft buit gemaakt.

— De parels waren vals.

Dat was iets, waarop de detekti-

ves zeker geen van allen gerekend hadden.

Mortimer was de eerste die van zijn verbazing bekwam en uitriep:

— Waren de parels van lady Macclesfield vals? Het snoer, dat haar eigen echtgenoot haar cadeau heeft gegeven? Nu, daar kan een aardige familietragedie van komen.

HOOFDSTUK II.

DE VAL WORDT OPGEZET

Baxter tikte zenuwachtig met zijn blauwe potlood op de rand van zijn bureau en zei na enige ogenblikken:

— Dat de parels inderdaad vals zijn, hoeven wij natuurlijk niet te betwijfelen. Raffles heeft zich doen kennen als een uitstekende kenner van diamanten, parels en andere juwelen en als hij zegt dat ze vals zijn, dan zijn ze het ook.

— Anders zou hij ze waarschijnlijk ook niet hebben teruggebracht, mijnheer Baxter, klonk de scherpe stem van Marholm.

— Natuurlijk Marholm, natuurlijk! zei Baxter met een ongeduldig gebaar. Maar blijf nu maar aan je eigen werk en val mij niet telkens in de rede met dergelijke opmerkingen.

Hij wendde zich weer tot Mortimer en vervolgde:

— Vals of niet, hij heeft de parels gestolen, op een manier, die raadselachtig is en hij moet er voor gestraft worden.

— Waarvoor het in de eerste plaats nodig is, dat wij hem zelf hebben, merkte Mortimer bedaard op. Wat was Lady Macclesfield van plan?

— Daar heeft ze niets van gezegd,

maar natuurlijk zal zij haar echtgenoot wel om een verklaring vragen.

— Ik voor mij geloof niet, dat een man als lord Macclesfield valse parels aan zijn vrouw zal geven, zei Sullivan hoofdschuddend, die in gedachten verzonken bij het raam had gestaan.

— Raffles vergist zich niet, antwoordde Baxter.

— Dat weet ik ook wel, maar als de parels nu vals zijn, dan kan het toch best mogelijk zijn, dat de echte tegen nagemaakte verruild zijn, zonder dat lady Macclesfield er iets van gemerkt heeft. Ik geef echter toe, dat het heel moeilijk zal zijn na te gaan, wanneer en door wie dat dan gebeurd is.

Baxter had enigszins ongeduldig toegeluisterd en zei nu:

— Voorlopig kunnen wij die geschiedenis van de valse parels wel laten rusten, in elk geval is zij voor ons op het ogenblik niet zo belangrijk als de vraag, hoe wij het best die duivelse Raffles in handen kunnen krijgen. Als met geweld tegen die man niets te beginnen is, dan moeten wij het nogmaals met list proberen. Voor de droomel, wij zijn

hier toch ook geen ézels en ik zou wel eens willen zien of hij het op de duur zou kunnen uithouden tegen mannen als u bent.

— Wij zijn u zeer dankbaar voor het compliment, mijnheer Baxter, maar ik zou er uw aandacht op willen vestigen, dat wij al enige malen onze toevlucht tot een list hebben genomen, zonder dat het ons iets verder bracht. Raffles stelde daar zijn listigheid tegenover en al is het hard om te bekennen, de zijne won het van de onze.

— Dan moet het opnieuw geprobeerd worden, riep Baxter bijna woedend uit. Nogmaals en telkens opnieuw, totdat wij tenslotte de overhand hebben behaald. Ik kan het idee niet verdragen, dat die man ons op de duur de baas zou blijven. En daarom heren en Miss Evans, doe ik u het voorstel, nu direkt opnieuw te beraadslagen over een middel, John Raffles uit zijn tent te lokken en hem te dwingen zich bloot te geven. Hij is zo wild op juwelen, nietwaar? Welnu, dan stel ik voor, hem via juwelen te vangen.

— Dat is al eens geprobeerd, zei Mortimer rustig. Het is geprobeerd en het is mislukt.

— Dan moet het opnieuw gebeuren en dan moeten wij ditmaal slagen, schreeuwde Baxter, terwijl hij met de vuist op de tafel sloeg, zodat Marholm schrok en zijn chef hoofdschuddend aankeek. Laten wij iets bedenken, waardoor hij wordt aange trokken als door een magneet, zo, dat hij zich zelf niet meer kan vrij maken en hulpeloos in onze handen valt. Komaan, mijnheren, verzin eens iets, bedenk iets. Laten wij 'n feest organiseren, waarbij een van onze rijkste ingezetenen haar juwelen draagt, laat het in de kranten zetten, laat het ter ore van Raffles komen.

— Daarvoor hoeft men het niet in de krant te zetten, zei Mortimer kalm. Raffles weet, Raffles ziet alles.

— Des te beter, gromde Baxter. Zorg dat er niet al te veel gasten zijn, neem een paar mannen om op te letten, geen sukkels, maar knappe koppen, die ze alle vijf bij elkaar hebben en sla toe, als de vogel in het net zit.

De detektives wisselden een vragende blik met elkaar, als een soort ruggespraak en toen begon Mortimer:

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat uw voorstel in principe onze volle sympathie heeft.

— Ik ben blij het te horen, zei Baxter grimmig.

— Wij zijn zelfs bereid, de poging nogmaals te wagen en wij kunnen alleen de hoop te kennen geven, dat wij deze keer beter zullen slagen, dan bij een vorige gelegenheid, toen Raffles ons te slim af was.

Hij dacht even na en ging toen verder, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren:

— Ik herinner mij, dat gravin Grosford een van de ladies of the Bedchamber van onze koningin, van plan is een dezer dagen een intieme soirée te geven, waarbij alleen de hoogste adel en verder enige intieme vrienden zouden worden genodigd. Dat is nog niet publiek gemaakt en ik hoorde het toevallig uit de mond van een medelid van mijn club, bevriend met een van de hofdames in buitengewone dienst van Hare Majesteit. Het kan echter niet lang meer duren of het betreffende bericht zal in de kranten verschijnen. Welnu, wanneer wij er in slaagden lady Gosford over te halen, ons te helpen.

— Wat? Een hofdame van de koningin, een van de eersten in het

land? riep Baxter verschrikt uit. Dat zal zij nooit doen.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, ging de detektive onverstoornbaar verder.

— Maar kan de val niet opgesteld worden, zonder dat wij haar in vertrouwen nemen? vervolgde Baxter, die er tegen opzag zijn minderheid te moeten bekennen, tegenover een lid van de hoogste adel.

— Onmogelijk, antwoordde Mortimer. Wij hebben iets dergelijks al eens geprobeerd en het liep op een volslagen mislukking uit. De eigenares van de juwelen moet van onze plannen op de hoogte zijn, om ons te kunnen helpen, anders kunnen wij het hele plan gerust laten varen.

— Maar haar echtgenoot, earl Douglas Gosford, zal die zijn toestemming wel geven?

Een flauw glimlachje plooidde de dunne lippen van Mortimer, toen hij met een licht schouderophalen ten antwoord gaf:

— Wat de gravin wil, daar geeft de graaf zijn zegen op. Om het kort te zeggen: hij ligt voor een oortje thuis en heeft totaal niets in te brengen. De gravin is een bijzonder millitante dame en als zij er voor voelt, ons te helpen, dan gebeurt het ook.

— En hoe hebt u u dan de kleine comédie voorgesteld? vroeg Baxter, wiens ogen waren beginnen te schitteren.

— Dat zal ik u vertellen. Ik zei al dat de kring van genodigden klein moet zijn, want des te groter is de kans, onder hen de geheimzinnige en brutale Gentleman-Inbreker aan te treffen. Op de bedienden zou heel zorgvuldig moeten worden gelet, want al een paar keer heeft Raffles de truc toegepast, de plaats van 'n huisknecht of een butler in te nemen. Wat mij betreft, mag hij dat

ditmaal ook doen, als wij er dan maar van op de hoogte zijn en hem kunnen knippen.

— Prachtig. En verder?

— Wij zullen de gravin vragen, te mogen publiceren, dat zij zich op die avond zal tooien met een van haar kostbaarste familiejuwelen, het beroemde met briljanten versierde medaljon ter waarde van minstens 30.000 pond sterling.

Baxter krabde zich even achter het oor en mompelde:

— Het is een gevaarlijke geschiedenis...

— Wat is dat, mijnheer Baxter, u krabbelt toch, hoop ik, niet terug? riep Sullivan uit. Wij waren toch bij elkaar om te beraadslagen over de hinderlaag, waarin wij Raffles wilden laten lopen?

— Dat is zo en ik denk er ook niet aan het plan op te geven, maar toch, lady Gosford, een van de eerste hofdames van de koningin, om haar te vragen ons behulpzaam te zijn, het blijft een riskante onderneming. Wie van ons zal haar het verzoek om medewerking doen?

— Ik durf dat waagstuk wel aan, mijnheer Baxter, zei Dorrit Evans glimlachend. Ik weet, dat zij een tamelijk hooghartige dame is, maar ik heb het geluk, dat ik vroeger wel met haar dochter in contact ben gekomen en haar een dienst heb kunnen bewijzen en dat ik nogal tamelijk in haar smaak val. Zij heeft overigens een grote hekel aan Raffles en zij zal wel toestemmen, als ik haar dringend vraag ons te helpen hem onschadelijk te maken.

— Maar als hij nu eens niet op het lokaas afkomt? hernam Baxter, die nu zelfs scheen te schrikken van zijn stoutmoedigheid.

— Dan is onze moeite vergeefs geweest en verder geen nieuws, antwoordde Sullivan. Maar wanneer er

een woordje van in de bladen komt, dan zou het mij niet verbazen wanneer hij een poging onderneemt, zich van dat kostbare juweel meester te maken. Raffles is dol op sieraden en ik heb mij wel eens laten vertellen dat hij jarenlang een of ander sieraad bewaart, alleen maar om er als een liefhebber en verzamelaar van te kunnen genieten, inplaats van het direkt uit elkaar te halen en het goud te versmelten.

— Hoe denkt u het verdere verloop? wilde Baxter weten.

Mortimer dacht even na en antwoordde toen:

— Het spreekt vanzelf, dat wij daar mensen moeten hebben, die Raffles absoluut niet kent. Hij heeft een verbaasd scherp geheugen voor gezichten en ik twijfel er geen seconde aan of de zaak zou al van tevoren tot mislukking gedoemd zijn, als Sullivan of ik ons op de avond van het feest in het huis van lady Gosford bevonden of maar in de buurt waren, want Raffles kent ons maar al te goed.

— U zou zich kunnen vermommen, meende Baxter.

— Ik ben bang, dat dat niet veel zal helpen; Raffles is zelf volleerd in de kunst van het vermommen, maar hij doorziet al vrij gauw het masker, dat anderen zich voorbinden. Wij moeten enige pientere detektives uit een heel andere wijk, desnoods uit een andere stad zien te krijgen, die zich hier natuurlijk eerst wat moeten inburgeren en die wij dus direkt hier moeten laten komen en aan hen moeten wij de taak toevertrouwen, ons plan te verwezenlijken. Het spreekt van zelf dat wij op een afstand de aanval zouden leiden. Ook spreekt het van zelf dat wij hen heel precies moeten inlichten over alle personen, die op de *soirée* zullen verschijnen. Het is

dus nodig, dat de gastvrouw ons van tevoren een lijstje geeft van de gasten, die zij denkt uit te nodigen.

— En ik, zal ik niets te doen krijgen? vroeg Dorrit Evans teleurgesteld.

— Integendeel, je zult wel degelijk een rol spelen, Dorrit, zei Sullivan. Jouw hulp kan ons juist van groot nut zijn. Dat zullen wij echter later wel uitzoeken. De moeilijkheid schuilt alleen hierin, vast te stellen, wie onder de gasten Raffles is, aangenomen natuurlijk, dat hij verschijnt en dat is alleen te doen als zij allen ongemerkt, maar heel zorgvuldig bespied worden, zodat geen van hun bewegingen ontgaat aan onze mannen, die wij overal verdekt zullen opstellen. Natuurlijk zullen wij de gravin verzoeken haar kleinnood niet al te angstvallig te bewaken, zodat zelfs een man als Raffles zich nog wel eens zou bedenken, alvorens een poging te wagen er zich van meester te maken. Ik bedoel, het moet hem een beetje gemakkelijk worden gemaakt. En als wij dan zorgen, dat het huis aan alle kanten omsingeld wordt, zodra de gasten binnen zijn en als de gravin zelf maar een beetje bij de pinken is, dan zou het niet eens zo onmogelijk zijn, dat wij deze keer werkelijk slagen om de Grote Onbekende te vangen; wel te verstaan, als hij het aandurft in het huis van lady Gosford te komen.

— Hij zal er komen, heren, riep een heldere stem, die van de kant van de deur kwam.

Als door een slang gebeten, wendden de detektives en Baxter zich naar de deur.

Daar, even over de drempel, glimlachend en hoog opgericht, stond 'n agent, die alleen dit ongewone had, dat hij een revolver in de rechtervuist geklemd hield.

Alsof zij een spook zagen, zo staarden de drie mannen naar de politieagent, maar Marholm had gewoon even opgekeken en schreef toen rustig verder, alsof hij het helemaal niet buitengewoon vond, dat er plotseling een gewapend man het vertrek was binnen gekomen.

De agent had een stap voorwaarts gedaan, na met de linkerhand achter zijn rug de sleutel in het slot van de gangdeur te hebben omgedraaid.

Nog altijd lag dezelfde glimlach om zijn krachtig besneden mond, toen hij verder ging :

— Vier tegen één. Is dat nu wel ridderlijk? Twee bekwame detectives, een lang niet onverdienstelijke helpster en een zo machtig man als mijnheer Phileas Baxter.

Nauwelijks in staat om zich zelf te beheersen, ofschoon hij een man was, die in alle omstandigheden zijn kalmte wist te bewaren, riep Mortimer, bleek van woede :

— John Raffles.

— In eigen persoon, heren, zei de zogenaamde politieagent met een vriendelijk hoofdknikje in de richting van de kleine groep bij het bureau. Nee, mijnheer Baxter, laat die la van uw bureau met rust. Mijn eigen revolver gaat heel vlug af, tot

mijn spijt, en, mijn kogels treffen meestal. Niet dat ik u zou willen doden. De hemel beware mij voor zo 'n schanddaad. Hoe zou ik het over mijn hart kunnen verkrijgen, het politiekorps te beroven van zo 'n schitterend vernuft, zo 'n geniale aanvoerder? Maar, ook te worden aangeschoten, is beslist niet prettig, bedenk dat. Maar laat ik u toch vooral niet storen in uw onderhoud, heren, gaat verder en laat mijn tegenwoordigheid u geen hinderpaal zijn. Een van u stelde net de vraag, of ik op de partij van lady Gosford zou zijn, nietwaar? Welnu, ik herhaal mijn antwoord: ik zal er zijn.

— U zou het durven? vroeg Sullivan op sissende toon en met gebalde vuisten.

— Inderdaad.

— U hebt gehoord wat wij hier bespraken?

— Het voornaamste gedeelte.

— En desniettemin durft u volhouden, dat u op de avond van de soirée bij lady Gosford, in haar huis zult zijn?

— Ik zal in haar huis zijn en ik zal haar haar briljanten medaljon ontselen. Om één uur in de nacht zal het kostbare kleinood in mijn handen zijn.

HOOFDSTUK III.

VELEN TEGEN EEN

Dat was meer dan Sullivan kon verdragen.

Hij was een man van sterke gevoelsbewegingen en geen rekening houdend met de revolver, vloog hij met een kreet van woede op de Grote Onbekende toe.

Maar Raffles had de detektive goed in het oog gehouden.

Zonder van zijn wapen gebruik te maken, hief hij de linkervuist op, en bliksemsnel trof die vuist de blindelings aanstormende Sullivan tegen de kaak.

Deze duizelde, wankelde en zou gevallen zijn, als Raffles hem niet had opgevangen en hem het volgende oogenblik van zich afwierp, tegen Mortimer aan, die net met een vlugge beweging de hand naar zijn revolverholster had uitgestrekt.

Mortimer verloor het evenwicht, toen het machteloze lichaam van Sullivan tegen hem aanviel en de beide detektives rolden over de grond.

En voor Baxter met bevende hand en doodsbleek de la van zijn bureau had kunnen opentrekken, voor dat Miss Evans haar eigen kleine revolver had kunnen grijpen, had Raffles bliksemsnel de sleutel weer in het slot van de gangdeur omgedraaid, hem er uitgehaald, de deur geopend en de sleutel aan de andere kant in het slot gestoken en omgedraaid.

Hij liet de revolver in zijn zak glijden, liep, zonder zich te haasten de gang uit en verdween om een hoek, net toen Dorrit Evans met haar vuisten woedend op de gangdeur begon te trommelen.

Daar binnen was het een oogenblik van een wanhopige verwarring.

Baxter was opgesprongen, witter dan het papier dat voor hem lag en zwaalde met zijn revolver, die nu volkomen doelloos was, terwijl Dorrit aan de kruk van de deur rammelde en luidkeels om hulp riep.

Mortimer was zo vlug hij kon weer overeind gekrabbeld en Sullivan ontwaakte juist uit de halve verdoving, die het gevolg was van de hevige kaakslag, die de avonturier hem had verkocht.

Marholm was de enige, die volkomen kalm was gebleven.

Men zou zeggen, dat hij dergelijke bezoeken van Raffles wel gewend was en er echt niets bijzonders in zag.

Hij was opgestaan, snel op de te-

fel van zijn chef toegelopen en had een nummer gedraaid op het telefoontoestel.

De volgende sekonde had hij contact met de brigadier in de wachtkamer van de agenten, een groot vertrek gelijkvloers en dat uitkeek op de reusachtige binnenplaats van het hoofdbureau van politie.

Vervolgens verliet hij het vertrek haastig door een tweede deur, die toegang gaf tot een zijkamer, waar een paar schrijvers zaten, die ijverig aan het werk waren, maar nu net verschrikt kwamen toelopen bij het horen van de kreten die door Dorrit Evans werden geslaakt.

— Raffles is hier geweest! beet Marholm hun zonder verdere inleiding toe. Jullie hebt jonge benen. Als de drommel naar de achtergang en let op de brandtrappen. Aarzel niet om te schieten, als jullie tenminste gewapend bent, wanneer je hem ziet. Hij draagt de uniform van politieagent.

De twee agenten holden weg en Mortimer volgde hen op de voet, zledend van woede en werd op zijn beurt gevolgd door Dorrit Evans.

Een paar sekonden later was geheel Scotland Yard gealarmeerd; in de toegangspoort stonden tien agenten en de brandtrappen werden zorgvuldig bewaakt, zowel voor als achter aan het grote gebouw.

Een afdeling van acht man, allen met revolvers gewapend en onder aanvoering van Mortimer begon direct het uitgestrekte gebouw te doorzoeken en dat was geen kleinigheid, want Scotland Yard vormt een waar doolhof van grote en kleine vertrekken, gangen en portalen, trappen en slechts zelden gebruikte kamers, die dienen voor het opbergen van oude archieven.

Geen haekje werd ondoorzoacht gelaten.

Men trok van de kelders naar de ruime zolder, schoof daar alle kisten opzij die ook stoffige bundels akten en processtukken bevatten, al eeuwen oud en waaraan een jurist zeker zijn hart zou ophalen, men klom zelfs op het dak, men onderzocht de schoorstenen, men liet geen enkele schuilplaats, groot genoeg om een kat te verbergen, ondoorzocht.

Maar van de Grote Onbekende vond men geen spoor.

Het was alsof hij plotseling in de lucht was opgelost, alsof zijn verschijning alleen een droom was geweest.

Ruim anderhalf uur nadat de brutale Gentleman-Inbreker zijn opwachting was komen maken, kwamen de drie detektives mismoedig, zwijgend en ontdaan weer in de kamer van Baxter terug.

Wat de waardige hoofdinspekteur betreft, hij was een beroerte nabij geweest en men vreesde zelfs een ogenblik, hem van woede te zien stikken.

Voor de derde keer had Raffles hem in zijn eigen hoofdkwartier durven tarten, de dag, volgend op de nacht, waarin hij een brutale diefstal had gepleegd en nog geen kwartier, nadat hij het geroofde, waarschijnlijk door een handlanger, weer aan de bestolene had doen terugbrengen.

Het was tijd dat de wereld verging, want met deze weergaloze brutaliteit hield alles op. Raffles had drie sterke mannen durven tarten, vermomd als politieagent. Het klonk ongelooflijk en toch was het maar al te waar.

Toen iedereen weer bij elkaar was, begon Mortimer met samgetrokken wenkbrauwen en terwijl zijn stem een doffe klank had:

— Het geeft niets te ontkennen, wij hebben een verpletterende ne-

derlaag geleden. Ik zei het u wel, mijnheer Baxter, men moet knap zijn, om met Raffles een partij te spelen. Hij blijkt altijd de beste troeven in handen te hebben en hij speelt ze op het juiste ogenblik uit.

— Wij hadden hem dadelijk moeten neerschieten! schreeuwde Baxter, schor van drift. Ik weet niet wat mij weerhouden heeft, hem een kogel door zijn kop te jagen.

— Ik weet het wel, mijnheer Baxter, dat was zijn eigen revolver, antwoordde Mortimer bedaard.

— Misschien, als ik mij minder door mijn drift had laten meeslepen... zei Sullivan met zachte stem.

— Jij behoeft de schuld niet op je te nemen, Sullivan, zei Mortimer hoofdschuddend. Hij was gewapend en wij hadden onze revolvers in de zak. Hij zou ons door de arm hebben geschoten, aan de schouder hebben geraakt, hij zou ons buiten gevecht gesteld hebben en wij zouden in ieder geval aan het kortste einde hebben getrokken.

— Maar hoe heeft hij toch kunnen ontsnappen? riep Dorrit Evans op wanhopige toon.

— Heel eenvoudig, Dorrit, omdat hij tien seconden voorsprong had, antwoordde Sullivan. En tien seconden is voor John Raffles, wat tien dagen voor een ander zijn. Hij is waarschijnlijk direkt naar het dak gevlucht en heeft vandaar, ik denk door middel van een ladder of een sterk touw, het dak van een van de huizen aan de overkant van de straat kunnen bereiken. Tien seconden, dat is voor een man als Raffles een eeuwigheid.

— En nu is ook ons plan in duigen gevallen, gromde Baxter, nog half ziek van woede en teleurstelling.

— In duigen gevallen? Minder dan ooit. Integendeel, ik blijf juist

hopen dat wij, Raffles toch zullen vangen.

— Wat is dat, Mortimer, je denkt toch niet, dat Raffles de moed zal hebben in het huis van lady Gosford te verschijnen?

— Hij zal er wel zijn, mijnheer Baxter.

— Maar dat was grootspraak van hem.

— Daar bezondigt Raffles zich nooit aan, hernam Mortimer. Hij zal er zijn, reken daar maar op.

— En hij zal proberen het medaillon te stelen? vroeg Baxter ademloos.

— Dat zal hij zeker.

— Het ontbreekt er nog maar aan, dat je mij vertelt, dat hij het in handen zal krijgen ook, riep Baxter schamper uit.

— Wat dat betreft, dat hopen wij te voorkomen, zei de detektive op vaste toon. Hij heeft ons nu openlijk uitgedaagd, welnu, wij accepteren en wij zullen eens zien of Raffles op de duur tegen ons is opgewassen. Wij hebben nog ongeveer zes dagen voor de partij bij lady Gosford doorgaat en dat is lang genoeg om onze maatregelen te nemen.

— Maar hij is nu van alles op de hoogte! riep Dorrit Evans uit, die ondanks alles een vrouw was en van spijt wel had kunnen huilen.

— Dat is zo, maar daar staat tegenover, dat wij nu ook zeker weten, dat Raffles zal verschijnen, in welke gedaante dan ook en daardoor hebben wij althans een zekere voorsprong verkregen.

Baxter had enige tijd zwijgend voor zich uitgestaard en antwoordde nu:

— Hoe het zij, nu wij gewaar-schuwd zijn, lijkt het mij toch volkomen ondenkbaar, dat Raffles er in zou kunnen slagen het sieraad te stelen en wel voor één uur in de

nacht, als alle gasten nog niet eens verdwenen zullen zijn.

— Het lijkt een krankzinnige onderneming, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan ernstig. En toch is het al eens voorgekomen, dat Raffles precies op een door hem zelf bepaald uur een diamant ontvreemde bij een dame van de hoogste adel, in haar eigen huis en midden tussen haar gasten. Soms komt het mij voor alsof Raffles een tovenaars is en dat het daarom nutteloos is de strijd met hem aan te binden.

— Dat zullen wij zien! riep Mortimer op grimmige toon uit. Toveraar of niet, wij zullen nu ons net zodanig spannen, dat hij met geen mogelijkheid zal kunnen ontsnappen.

Intussen had Raffles weten te ontkomen, zoals Sullivan had vermoed.

Hij was bliksemsnel de trappen opgerend zonder méér gerucht te maken dan een kat en daarbij geleid door zijn grondige kennis van het hele gebouw, dat hij talrijke malen in verschillende vermommingen had bezocht en had de zolderverdieping al bereikt, toen men in de wachtkamer van de agenten nog niet op de hoogte was.

Hij was door een dakluik op het platte dak geklommen en had onder het lopen een sterk touw van zijn middel afgewikkeld, dat onder zijn uniformjas was verborgen.

Op een punt waar de zijstraat, dat Scotland Yard van de huizen van het naastliggende blok scheidde, nauwelijks vier meter breed was, wierp Raffles het touw, dat aan een van de uiteinden van een lopende knoop voorzien was, behendig naar de overkant, zodat de knoop zich vasttrok om een zich daar bevinden-

de, gemetselde schoorsteen.

Hij bevestigde het andere uiteinde van het touw stevig aan een ijzeren steungang, slingerde zich, zonder te aarzelen, over de dakrand en kroop, het touw met beide handen vasthoudend, naar de overkant.

Hij werkte zich in de dakgoot, maakte het touw van de schoorsteen los, wist het andere einde van de ijzeren stang te wippen en het duurde niet lang of hij had zich langs een der vele brandtrappen, die hij op zijn weg over de daken langs kwam, naar de begane grond kunnen be-
geven.

Sommige lieden zagen hem klauteren, maar niemand kreeg enige achterdocht, want iedereen dacht, dat de agent had deelgenomen aan een of andere drijfjacht, ofwel een klein schoorsteenbrandje had geblust.

Zonder zich te overhaasten, met de handen op de rug, zette Raffles zijn weg voort, totdat hij bij de volgende dwarsstraat een taxi zag staan, met achter het stuur een krachtig gebouwd chauffeur.

Hij ging naast de man zitten en zei op zachte toon enige woorden, waarna de auto dadelijk in snelle vaart wegreed.

Tien minuten later stond hij stil.

Raffles kwam van zijn plaats, opende het portier, ging in het achterste gedeelte van de auto zitten, sloot het portier weer, trok de gordijntjes dicht en begon snel zijn uniform uit te doen.

Dat wil zeggen, hij trok de jas en de broek uit, keerde ze binnenste buiten, deed ze vervolgens weer aan en zag er nu uit als een eerbiedwaardig predikant, vooral toen hij zijn hoofd bedekt had met een witte pruik en zich met behulp van een beetje schmink, enige lijnen op het gezicht had getrokken, waarbij hij

gebruik moest maken van een kleine handspiegel.

De lakense helm verdween onder de zitbank en daarvoor in de plaats kwam een zwarte hoed van stijf vilt.

— Dat is voldoende, mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij het kleine blikken doosje, waar de schmink in had gezeten, weer in zijn zak liet glijden.

Na een rit van ongeveer een half uur zwenkte de auto een volkomen verlaten zijstraat van de Cromwell Street in, aan de ene kant gevormd door de blinde muur van een fabriek, aan de andere kant begrensd door een lange tuinmuur en hield stil voor een kleine tuinpoort, waarnaast zich, een vijftal meters verder, de brede deuren bevonden van een particuliere garage.

Raffles stapte haastig uit, na zich te hebben overtuigd, dat er geen sterveling in de straat liep, opende de deur snel en verdween.

Op hetzelfde ogenblik reed de auto verder, om even later neergezet te worden in de garage, die in dezelfde tuin stond.

Raffles stond even stil en volgde toen met snelle passen het brede tuinpad, aan weerszijden beplant met zware bomen, dat van de garage naar de achterdeur van het herenhuis liep, dat Raffles sedert enige jaren bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen, de zonderlinge, bij talrijke Londenaren bekende filantroop.

Hij hoefde de kruk van de deur maar om te draaien en stapte nu het huis binnen.

Langs een achtertrap bereikte hij zijn slaapkamer en daar legde hij nogmaals zijn vermomming af, borg de kleren zorgvuldig weg in een geheime kast in een van de wanden van het vertrek en liep tenslotte nu naar een andere kamer in het huis,

waar hij zeker was, op dit uur van de dag, zijn trouwe vriend en sekretaris, Charles Brand, aan te treffen, het was de kleine bibliotheek.

Inderdaad trof hij daar een jongeman met een vrolijk, rond gezicht met blauwe ogen, die voor een lijvige foliant zat, waarin hij blijkbaar ijverig had zitten studeren, maar nu haastig opsprong en Raffles tegemoet liep met de woorden:

— Ik ben blij, dat je er bent, Edward. Om je de waarheid te zeggen, was ik knap ongerust, want ik vreesde dat je je zelf bloot zou geven door de parels, die je vannacht bij lady Macclesfield gestolen hebt, weer terug te brengen.

— Dat had niets te betekenen, Charles, ik liep hoegenaamd geen gevaar, want ik heb het parelsnoer met een briefje heel prozaïsch door een kruier laten overhandigen en ik heb er mij alleen op veilige afstand van overtuigd, dat de man het pakje, waarvan hij de inhoud natuurlijk niet kende, aan het goede adres bezorgde. Nee, er was meer aanleiding geweest voor een beetje bezorgdheid, als je geweten had, wat ik daarna heb gedaan.

— Wat dan wel? vroeg Brand ongerust.

— Ik ben bij Scotland Yard geweest.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit. Onder welke vermomming dan wel?

— Wel, onder de vermomming, die de omstandigheden mij voorschreven, als politieagent dus. Ik heb mij snel in de uniform gestoken in ons huis in de Victoriastreet, dat zich met zijn drie uitgangen voor dergelijke doeleinden zo voortreffelijk leent en vervolgens ben ik zo vlug mogelijk naar het hoofdbureau van politie gegaan.

— Waarom dan toch?

— Louter uit nieuwsgierigheid. Ik wilde proberen te vernemen hoe mijn vriend Baxter het wel opnam, dat de parels van lady Macclesfield valse bleken te zijn. En dan was het alsof een voorgevoel mij zei, dat er juist vandaag gewichtige besluiten op Scotland Yard zouden worden genomen. Nu, in dat opzicht heb ik mij althans niet bedrogen, die besluiten waren inderdaad belangrijk, althans voor mij.

— Verklaar je eens nader.

— Wel, de heren hebben onder elkaar een klein komplotje gesmeed en ik heb de eer, daarvan het onderwerp uit te maken. De samenzweerders zijn mijnheer Phileas Baxter in persoon, de beide detektives Sullivan en Mortimer, die ik beschouw als de beste van heel Scotland Yard en tenslotte de lieve miss Dorrit Evans, mijn knappe tegenstandster en die nog altijd het plan niet schijnt te hebben laten varen, roem en eer te oogsten door John Raffles aan de wrekende gerechtigheid over te leveren.

— Ik geloof dat je er een beetje de spot mee drijft, maar ik vind het ernstig genoeg, zei Brand ongerust. Waaraan is die plotselinge verhoogde activiteit toe te schrijven?

— Ik geloof, dat bij Baxter het parelsnoer van lady Macclesfield als het ware de druppel vormde, die de beker liet overlopen. Lady Macclesfield is een lid van de hoogste adel en je weet natuurlijk evengoed als ik, dat Baxter een heilige eerbied koestert voor deze bevoorrechte kaste. Hij riep een soort krijgsraad bij elkaar en de heren maakten een prachtig plannetje op om mij te vangen en daarbij zou een andere adellijke dame, een lady of the Bedchamber nog wel, een hoofdrol moeten spelen.

Brand keek Raffles verwonderd

aan en zei toen halfliud :

— Ik begrijp er nog niet veel van. Wat is eigenlijk hun bedoeling?

— Wel, zij weten, dat ik dol ben op kostbare juwelen en zij willen mij een poets bakken, mij lokken, zoals men een muls met het spek lokt, door in de pers te publiceren, dat lady Gosford dezer dagen een intieme soirée zal geven en bij die gelegenheid, bij uitzondering, een heel kostbaar familjestuk, het zogenaamde briljanten medaljon, zal dragen. Hun redenering was, dat Raffles daar wel op af zou komen als een vlieg op de sirooppot.

— En heb je dat komplot kunnen af luisteren? vroeg Brand haastig.

— Van het eerste tot het laatste woord. Ik stond in de gang zogenaamd op wacht, vlak bij de deur van Baxter's kamer en zij spraken op gewone conversatietoone.

— Nu, dan mag je gerust zeggen, dat je aan een groot gevaar ontsnapt bent, zei Brand. Je zou in staat geweest zijn, naar die partij toe te gaan, om te proberen, dat beroemde medaljon in je bezit te brengen.

Raffles wierp de jongeman een elgenaardige blik toe, wierp zich languit in een stoel en haalde een sigaret uit zijn koker.

Pas nadat hij een paar haaltjes had gedaan, met het gezicht naar de zoldering, de benen over elkaar, zei hij rustig :

— Ik ga er toch heen.

Brand wendde met een snelle beweging zijn verschrikt gezicht naar de Gentleman-Inbreker, in de veronderstelling dat hij niet goed verstaan had en herhaalde toen :

— Je gaat er wel heen? Heb ik je goed verstaan?

— Je hebt mij uitstekend verstaan. Zij rekenen er op dat ik er zal zijn en ik kan hen toch niet nutteloos al dat werk laten doen. Ik heb

hem trouwens gezegd, dat ik het medaljon zou bemachtigen.

— Je hebt hun gezegd...? riep Brand uit, die meende zijn oren niet te kunnen geloven.

— Dat het medaljon voor één uur in mijn bezit zou zijn. Ja, beste kerel, ik weet wat je zeggen wilt. Dat was heel onvoorzichtig, ik kon mij evengoed dadelijk laten arresteren, het zal mij berouwen en meer van dat moois. Nu, ik wil erkennen, dat ik misschien wel een beetje waaghalsig ben geweest. Maar liever dan voor een grootspreker te worden aangezien, zou ik er morgen mijn avontuurlijk beroep aan geven en sigarenhandelaar of melkboer worden.

Ik heb hen gezegd, dat ik ondanks alles het medaljon bij lady Gosford zal halen en ik ben dus aan mijn eigen naam wel verplicht, mijn woord te houden.

Brand liet zich met een wanhopig gebaar in een stoel vallen, in de eerste ogenblikken niet in staat een woord te spreken.

Hij kende Raffles als een buitengewoon stoutmoedig man, die voor geen enkel gevaar terugdeinsde. Hij wist dat de Grote Onbekende nooit iets aan het toeval overliet en dat al zijn avontuurlijke ondernemingen van tevoren tot in de kleinste bijzonderheden werden uitgewerkt.

Maar Raffles was ook maar een mens. Ook hij kon zich vergissen, een kleine, onvoorzienne omstandigheid kon al zijn plannen in duigen laten vallen.

En wat hij nu van plan was, dat was in de ogen van de voorzichtige Brand weinig minder dan zelfmoord.

Raffles had aangekondigd, dat hij op een bepaalde tijd het medaljon gestolen zou hebben en dat nog wel ten aanhore van zijn grootste vijanden, die er alle belang bij hadden,

hem eindelijk onschadelijk te maken.

Van de honderd kansen zou er niet één zijn, die Raffles gunstig was.

Brand keek zijn vriend even hoofdschuddend aan en vroeg toen :

— Wil je mij eens vertellen, hoe het mogelijk is geweest, dat je hen dat alles hebt kunnen zeggen, zonder dat ze je onmiddellijk arresteerden ?

— Oh, dat was heel eenvoudig, antwoordde Raffles luchtig, de zaak was, dat ik eerder mijn revolver bij de hand had dan de heren, met wie ik sprak.

— Maar hoe ben je in 's hemelsnaam kunnen weggemen, zonder dat heel Scotland Yard in rep en roer raakte ?

— Het is ook niet gebeurd, zonder

dat alles op haren en snaren kwam te staan, antwoordde Raffles glimlachend.

En nu vertelde hij Brand in korte woorden, hoe hij er in geslaagd was te ontkomen.

Brand had zwijgend geluisterd en toen Raffles klaar was, stond hij op, ging op Raffles toe, legde hem de beide handen op de schouders en zei op warme toon :

— Ik zou het vergeten als ik jou was, Edward. Het zou wel eens je laatste onderneming kunnen zijn.

Maar Raffles blies een dikke rookwolk uit en zei, terwijl hij Brand strak aankeek :

— Dat zou veel minder erg zijn, Charles, dan dat ik mijn woord niet hield.

HOOFDSTUK IV.

VOORBEREIDINGEN

De volgende dag verscheen het bericht over de soirée van gravin Gosford in de meeste Londense bladen.

Het aantal gasten werd er bij vermeld ; het zouden er waarschijnlijk niet meer dan dertig zijn.

De namen zouden echter pas op het laatste ogenblik bekend worden.

Lady Gosford stond bekend als een van de rijkste adellijke dames en haar trots en ongenaakbaarheid waren bijna spreekwoordelijk geworden.

Men beweerde dat de Gosfords hun stamboom tot in het begin van de dertiende eeuw konden volgen en dat de leden van dat geslacht eeuw na eeuw invloedrijke ereposten aan het Engelse Hof hadden bekleed.

Gravin Gosford was op dat tijdstip 45 jaar, maar zij gaf zich alle moeite er 15 jaar jonger uit te zien en als zij daarin niet slaagde, dan was het niet de schuld van haar coiffeur, een zeer kundig man, noch van haar manicure, noch van de leverancier, die haar allerlei zalfjes en watertjes en poeders en crème leverde, maar alleen en uitsluitend van Moeder Natuur, die haar nu eenmaal begiftigd had met een lang uitgerekte, zuur en tanig gezicht, dat al op dertigjarige leeftijd de glans van de jeugd voorgoed had moeten verliezen.

De gravin had lichtgrijze ogen, die trots om zich heen keken en dan meestal de hulp van een sterk vergrotende face à main te baat moesten nemen, een grote en dunne neus,

een benig voorhoofd, een spitse kin, ingezonken wangen en volkomen kleurloze wenkbrauwen, die echter nu en dan, bij feestelijke gelegenheden, iets werden bijgekleurd, of « een verfje kregen » zoals de kamenier van de gravin het oneerbiedig uitdrukte, wanneer zij met de chauffeur, die erg bij haar in de gunst stond, over hun meesteres sprak.

Wat de echtgenoot van de hofdame betreft, the earl of Gosford, hij was een volkomen onbetekenend persoon, die alleen maar scheen te leven in de schaduw van zijn trotse echtgenote en die zo weinig te betekenen had, dat men van hem als een grote bijzonderheid ophaalde, dat hij eens, gedurende een zitting van het Hogerhuis, waarvan hij krachtens zijn geboorte lid was, het woordje « ja » had uitgesproken.

Het was het enige, dat men hem ooit in het House of Lords had horen zeggen.

Hij was ruim een hoofd kleiner dan zijn echtgenote, even mager als zij, met witte bakkebaardjes en keurig onderhouden nagels en meer viel er met de beste wil van hem niet te zeggen.

Hij had één enkele hartstocht en dat waren zijn paarden.

The earl of Gosford bezat een van de grootste stallen van renpaarden van geheel het Verenigde Koninkrijk en al dikwijls had een paard uit zijn stal een beroemde wedstrijd gewonnen, tot tweemaal toe zelfs de wereldberoemde Derby.

Hij besteedde er kapitalen aan en hield een heel legertje van trainers, staljongens, opzichters, jockey's en ander stalpersoneel op de been.

Hij sloeg dan ook nooit een wedstrijd over en wanneer hij eenmaal een gesprek begon, dan kon men er steenvast op rekenen, dat hij na

twintig woorden over paarden zou beginnen.

The earl of Gosford bewoonde een prachtig huis aan Russell Square, dat al dateerde uit het begin van de achttiende eeuw.

Het personeel telde twaalf koppen, een butler, een huisknecht, een ander bediende, door de Engelsen footman genaamd, een kamerbediende, een groom, een kamenier, een kamermeisje, een dienstmeisje, een linnenmeisje, een kok, een chauffeur en een koetsier, want graaf Gosford had weliswaar een garage met vier auto's, maar het liefst reed hij toch in zijn tilbury of zijn spider, want die werden door paarden getrokken.

Het huis was aan de voorkant van de straat gescheiden door een vrij groot park.

Links grensde het aan een tweede herenhuis, even oud en even statig en rechts strekte zich een gedeelte van het grote plein uit.

Tenslotte lag er achter het huis een tweede tuin, groter dan de eerst genoemde en beplant met olmen en kastanjebomen.

Hier lag ook de garage, waarvan de deuren uitkwamen op een brede zijstraat.

Mortimer en Sullivan waren direkt begonnen dit grote huis van alle kanten te bestuderen, zoals een generaal, die een veldslag zal voeren, het terrein bestudeert, waar de strijd zal worden uitgevochten.

Zij begrepen instinctief, dat Rafles hen daarbij menigmaal bespiedde, maar dat liet hen tamelijk onverschillig; de hoofdzaak was, dat zij het terrein van hun werkzaamheden grondig leerden kennen.

En zij moesten wel direkt tot de ontdekking komen, dat het voor een handige dief althans niet bijzonder moeilijk zou zijn, uit het huis te ent-

komen, wanneer men tenminste niet voor iedere deur een dubbele wacht-post wilde plaatsen.

Het huis had namelijk niet minder dan vijf ingangen, die allen gemakkelijk te bereiken waren, twee voor, twee aan de kant van de achtertuin en een in de zijgevel. En deze ingangen waren uit de aard der zaak natuurlijk ook uitgangen.

De trappen waren breed en de zolder zowel als het dak, moesten vrij gemakkelijk te bereiken zijn.

Men zou dus moeten beginnen met op zijn minst drie van die uitgangen tijdelijk te versperren, waardoor de kans op ontsnapping voor de dief aanzienlijk zou verminderen.

Pas toen Mortimer en Sullivan zich goed op de hoogte hadden gesteld van de ligging van het huis, besloten zij zich bij lady Gosford te laten aandienen en haar in hun plannen in te wijden.

Zij wisten heel goed, dat het niet zo gemakkelijk zou zijn, en zij begonnen dus gezamenlijk een brief op te stellen, waarin zij de gravin verzochten, hun een kort onderhoud te willen toestaan, in verband met een voor haar belangrijke zaak.

Een dag later kregen zij antwoord, waarin de gravin hun het gevraagde onderhoud toestond.

Precies op het aangegeven uur begaven Mortimer, James Sullivan en Dorrit Evans zich naar het prachtige herenhuis en werden daar door de deftige huisknecht in een weelderig gemeubileerde ontvangsalon gelaten.

Zij moesten een kwartier wachten; een omstandigheid, waarop zij trouwens gerekend hadden, alvorens lady Eleonore Gosford binnentrad, statig en trots zoals altijd en die hen afgemeten uitnodigde, weer plaats te nemen.

Zij ging zelf zitten, nam de bezoe-

kers één voor één even door haar face à main op en begon toen:

— U zult wel begrijpen, mijnheeren, dat uw brief mij een beetje verast heeft. Ik kan mij niet goed voorstellen in welk opzicht ik iets uitstaande zou kunnen hebben met Scotland Yard. Ik vermoed echter dat het van belang is, wat u mij te vertellen hebt.

— Inderdaad zeer belangrijk, mylady, antwoordde Mortimer, die als woordvoerder voor de drie detectives zou optreden. Wij zijn hier gekomen in verband met uw soirée, die u over vijf dagen denkt te geven.

De gravin trok de wenkbrauwen hoog op en keek Mortimer vragend aan, zonder echter iets te zeggen.

Deze ging dus verder:

— Wij hebben in de bladen gelezen, dat het aantal van uw gasten omstreeks dertig zou zijn.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, zei de gravin, wier verbazing steeds toenam. Mag ik weten waarom u mij dit vraagt?

— Dat zult u straks horen, mylady. Ik moet u namelijk vertellen, dat John Raffles van plan is uw soirée te bezoeken.

De wenkbrauwen van de gravin vielen als het ware met een plof weer omlaag en met een onwillekeurig gebaar schoof zij haar stoel achteruit, terwijl de kleur uit haar gezicht wegtrok.

Toen stamelde zij:

— John Raffles? De dief, de inbreker? Weet u het zeker? Good gracious...

— Wij weten het heel zeker, mylady, want hij is het ons zelf komen vertellen, antwoordde Mortimer bedaard.

— Wat zegt u daar? riep de gravin uit, bij wie woede het begon te winnen van de ontsteltenis. Die ge-

helmzinnige misdadiger heeft met u gesproken en u hebt hem niet direct gearresteerd?

— De omstandigheden waren tegen ons, mylady, zei Mortimer schouderophalend. Laat het u genoeg zijn, dat Raffles op dat tijdstip sterker was dan wij en dat hij ons ontsnapt is. Hij wil u bezoeken en ik zou bijna zeggen, dat dit de hoofdzaak was, als hij niet van plan was, nog iets anders te doen, dat voor u nog belangrijker is, hij wil namelijk uw briljanten medaljon stelen en wel voor één uur 's nachts.

Gravin Gosford slaakte een kreet van schrik en liet zich achterover in haar stoel vallen, terwijl zij Mortimer met wijdopengesperde ogen aankeek.

Eindelijk kon zij uitbrengen:

— En, heeft hij dat ook zelf verteld?

— Om u te dienen, mylady, antwoordde Mortimer.

— Maar, dat gaat mijn begrip te boven. Waarom juist dat medaljon? Het is toch beslist niet zeker, dat ik het zal dragen?

— Wij zijn nu aan de reden van onze komst, mylady, want wij wilden u juist dringend verzoeken, niet alleen het medaljon te dragen, maar ons ook toe te staan, onze maatregelen te nemen, opdat wij kunnen toegrijpen als Raffles het inderdaad mocht wagen, zijn handen naar uw kostbare kleinood uit te steken.

De gravin speelde zenuwachtig met de gouden steel van haar face à main en scheen een ogenblik in tweestrijd te zijn.

— Ik wil niet ontkennen, mijnheer dat uw verzoek mij ietwat vreemd in de oren klinkt. Als ik het wel begrijp, vraagt u dus aan mij, aan lady Gosford, u de behulpzame hand te bieden bij het onschadelijk

maken van die geheimzinnige avonturier, die al zovele misdaden heeft bedreven en op wiens aanhouding nog altijd een hoge premie is gesteld?

— Zo is het, mylady, antwoordde Mortimer met een hoffelijke buiging. Wij wagen het, u om uw hulp te vragen. U mag het ons niet kwalijk nemen, dat wij van deze gelegenheid gebruik maken. Wij hadden een schrandere, koelbloedige helper nodig en wie zouden wij beter geschikt voor ons doel hebben kunnen vinden dan juist u, mylady?

Mortimer, die een uitmuntend mensenkenner was, had de zwakke plek van de gravin aangevoeld: hij had haar ijdelheid weten te strelen.

Zij ging graag door voor een verstandige vrouw en haar gezicht verloor dan ook iets van de wrange uitdrukking, toen zij antwoordde:

— Wel, misschien kan ik u inderdaad van dienst zijn. Ik ontken niet, dat het mij zou verheugen, wanneer ik er toe zou kunnen bijdragen, die booswicht, voor wie alle rijken bang zijn, onschadelijk te maken. U kunt dus op mij rekenen, mijnheer. Zeg mij nu wat ik daarvoor te doen heb.

— Dat kan ik u in een paar woorden vertellen, mylady, antwoordde Mortimer, die met moeite zijn vreugde verborg over dit eerste succes. Om te beginnen zou het wenselijk zijn, dat het aantal genodigden beperkt werd en niet hoger gesteld dan circa twintig personen, onder wie dan nog een aantal dames zouden kunnen zijn. Raffles heeft al heel wat vermommingen gebruikt, maar als jongedame heeft hij zich toch nog nooit durven presenteren, dat wordt hem belet door zijn hoge gestalte en zijn gespiegde ledematen. Verder zou ik u willen verzoeken volstrekt geen hulppersoneel in

dienst te nemen, want Raffles heeft al een paar keer heel handig een van die mensen tijdelijk laten verdwijnen en zelf hun plaats ingenomen.

— Dat is logisch, mijnheer, herenam gravin Gosford. Door deze beide maatregelen wilt u het arbeidsveld van Raffles zoveel mogelijk inkrimpen.

— Uw scherpzinnigheid, mylady, heeft de ware reden van mijn handelwijze ontdekt, riep Mortimer vol geestdrift uit. Verder lijkt het mij noodzakelijk, dat u heel precies bent ingelicht aangaande de maatschappelijke toestand en de antecedenten van uw gasten.

— Maar als ik alleen hele goede bekenden uitnodig, mijnheer Mortimer, dan zal Raffles zich nog wel enige malen bedenken, alvorens zich onder hen te begeven.

— Ik vrees van niet, mylady, antwoordde de detektive hoofdschuddend. Maar in ieder geval wordt het ons daardoor des te gemakkelijker gemaakt, hem op de vingers te kijken. Het zou prettig zijn, zo snel mogelijk, liefst nog vandaag, een lijstje te mogen ontvangen met de namen van alle dames en heren, die u denkt uit te nodigen en dat lijstje zal dan naderhand niet mogen worden uitgebreid. Ik vraag u dit, opdat wij uw genodigden ongemerkt ieder ogenblik van de dag en de nacht kunnen gadeslaan, om te voorkomen, dat Raffles probeert een van hen op te lichten en weg te voeren, om daarna diens rol te spelen, zoals hij het al enige malen met het grootste succes gedaan heeft.

— Ook hierin akkoord mijnheer, mits u mij de verzekering kunt geven, dat mijn aanstaande gasten onder geen beding last zullen onder vinden van uw bemoeiingen.

— Dat beloof ik u, mylady. Zij zullen er totaal niets van merken, dat

zij het onderwerp van een voortdurende bewaking zijn en wij zullen slechts dan handelend optreden, wanneer er gevaar dreigt en Raffles zich bloot geeft, door een poging te wagen een van uw gasten te ontvoeren. Wij hebben hem dan meteen en hij zal zijn weddenschap verloren hebben, want ik heb u nog niet gezegd, dat de stoutmoedige gentleman-inbreker ons vandaag nog telefonisch mededeelde, dat hij graag met ons om duizend pond sterling wilde wedden, dat hij u, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, het briljante medaljon voor één uur 's nachts zou hebben ontnomen.

— Dat is de brutaliteit ten top gedreven! riep lady Gosford vol verontwaardiging uit. Welnu, wij zullen die Raffles, naar ik vast vertrouw, ditmaal eens een lesje geven, dat hem zal heugen. Hebt u mij verder nog iets te zeggen?

— Alleen nog dit, mylady. Het is natuurlijk nodig, dat u het medaljon die avond inderdaad draagt, anders zal Raffles zich rustig houden en zijn aanwezigheid door niets verraden. Wanneer er geen spek in de val ligt, dan zal de muis er zich ook niet in wagen en dan is alle moeite vergeefs geweest. Verder is het absoluut noodzakelijk, dat enige van onze mannen op verschillende punten van uw huis verborgen worden. Ik hoef u niet te vragen of het erg groot is?

— Mijn huis telt drieëntwintig grote en kleine kamers, mijnheer.

— Dat maakt onze taak niet gemakkelijker, maar wanneer al die kamers verlicht zijn, dan zou daarvoor ons werk minder zwaar worden. Twee van ons, die Raffles niet persoonlijk kent, zult u als genodigden moeten voorstellen en ik zal zorgen dat zij gekozen worden onder de schrandersten en stoutmoedig-

sten van ons korps detektives. Ik hoef u zeker niet te vragen of u het medaljon zorgvuldigt bewaart?

— Het ligt steeds in een kistje in mijn gesloten secretaire, maar ik zou beslist niet durven verzekeren, dat een man als Raffles enige moeite zou hebben, het meubel zowel als het kastje open te breken.

— Dat zal hij ditmaal niet doen, mylady, want Raffles bezit ook zijn trots en hij heeft nu eenmaal gezegd, dat hij het medaljon op de avond van uw soirée zal stelen, geen dag eerder. Voor alle zekerheid echter zou ik u aanraden, het sieraad tot die avond in de safe van mijnheer uw echtgenoot of van 'n Bank op te bergen.

— Ik zal uw raad opvolgen, mijnheer. Is dat alles?

— Nog dit, mylady. Ik neem natuurlijk aan, dat al uw bedienden volkomen te vertrouwen zijn, maar toch zou ik u willen vragen, hoe dezer dagen goed op de vingers te zien, want het zou wel eens kunnen zijn, dat Raffles een van hen weet op te vangen tijdens een afwezigheid van enkele uren en dan in zijn plaats terugkeert of een van zijn medeplichtigen stuurt, om die rol te vervullen. En nu heb ik u verder niets meer te vertellen. Mocht er nog iets

te bespreken vallen, dan hoop ik, dat u ons weer te woord zult willen staan met uw bekende bereidwilligheid en gratie.

Mortimer was al opgestaan en ging verder:

— Nu blijft ons niets meer over, mylady, dan u voorlopig te danken voor uw gewaardeerde medewerking. Mijn beide collegas heb ik meegebracht, omdat het heel waarschijnlijk is, dat de een zowel als de ander, een kleine rol zal spelen in de comédie, die wij gaan opvoeren.

De gravin had al op de bel gedrukt en de deftige bediende liet de drie detektives uit.

Toen zij de voordeur achter zich hadden dichtgetrokken, zag Mortimer op enige afstand een motorrijder, die blijkbaar het huis had staan opnemen en haastig wegreed, zodra hij de detektives zag verschijnen.

— Hij laat ons bespionneren, die drommelse Raffles, bromde Mortimer tussen de tanden. Maar het zal hem toch weinig baten. Als hij het werkelijk waagt, zijn woord gestand te doen, dan is hij niet alleen zijn duizend pond sterling kwijt, maar hij kan in een van onze best bewaakte gevangenissen heel wat nadenken over zijn zonden.

HOOFDSTUK V.

DE GASTEN

Twee dagen later werd het lijstje bekend gemaakt van de gasten, die gravin Gosford op haar intiem soirée had uitgenodigd.

Als voorwendsel werd de benoeming van haar echtgenoot in een hoge Siamese ridderorde genoemd, en onderscheiding, waarvan de aanleiding trouwens iedereen ontging,

of het moest zijn omdat de graaf enige jaren geleden eens enige woorden met de Siamese kroonprins had gewisseld.

En het waren louter namen die klonken als een klok.

Boven aan het lijstje stond de naam van lord Kingscote.

Dan volgden die van lady en lord

Macclesfield, dezelfde dame, aan wie Raffles haar valse parels had teruggezonden met een hoffelijk begeleidend schrijven.

Verder trof men onder de genodigden de earl of England, the duke of Norfolk, de hoogst geplaatste in het land en onmiddellijk volgend op de hertogen van koninklijke bloede, met zijn echtgenote aan en dan de graven Coventry, Carrington en Darcy, allen leden van de Privy Council, de Kroonraad, met hun dames.

Verder waren er nog enige hooggeplaatste officieren van Land- en Zeemacht uitgenodigd, zonder uitzondering goede vrienden van het echtpaar Gosford en natuurlijk allen van adel.

Twee jeugdige luitenants van een Schots regiment voltooiden het lijsje, maar alleen gravin Gosford wist, dat die twee zogenaamde officieren twee detektives uit Manchester waren, Greenback en Sloan geheten.

Mortimer zelf was speciaal naar Manchester gereisd, om deze beide mannen uit te zoeken, die in de katoenstad bekend stonden als twee voortreffelijke speurders en die voor geen klein geruchtje vervaard waren.

Zij waren beiden nog jong, vol eerezucht en direkt hadden zij, na verkregen toestemming van de Chief Constable gretig toegestemd, met Mortimer naar Londen te gaan om daar behulpzaam te zijn bij de vangst van de man, die steeds zal worden aangemerkt als de stoutmoedigste avonturier en de genialeste dief van de twintigste eeuw.

Intussen zat men op Scotland Yard niet stil. Uiterst voorzichtig en met inachtneming van alle denkbare voorzorgsmaatregelen, zodat een afgeluisterd gesprek tot de onmogelijkheden behoorde, werd daar gebouwd aan de scherp gestelde val,

waarin men deze keer de Gentleman-dief onherroepelijk hoopte te vangen.

Van Raffles hoorde of zag men niets in die tijd, maar de detektives wisten maar al te goed, dat hij op zijn beurt alles in het werk stelde, om zijn plan te doen slagen.

Als men het hun echter gevraagd had, zouden zij naar eer en geweten verklaard hebben, zich niet te kunnen voorstellen, hoe Raffles zich de uitvoering van zijn plan voorstelde, zij zouden geantwoord hebben, dat hij volslagen gek moest zijn, als hij ondanks alles probeerde, het bewuste sieraad te stelen in een kamer, waar dan toch minstens vierentwintig personen zouden zijn, terwijl hij moest weten, dat er op iedere verdieping van het huis een vijftal, of misschien wel een dozijn detektives verborgen zouden zitten.

En toch zei hun een heimelijk voorvoel, dat Raffles zou komen.

Hoe, dat was hun een raadsel, maar komen zou hij stellig.

En eigenlijk hoopten zij het ook, want als hij er maar eenmaal was, dan zouden zij wel zorg dragen, dat hij onmogelijk weer kon ontsnappen.

Intussen was er onder de gasten, althans een tweetal, dat de uitnodiging voor de soirée van gravin Gosford met gemengde gevoelens ontving en niet bepaald opgewekt gestemd was.

Dat was het echtpaar Macclesfield.

Zoals Raffles wel voorspeld had, had er een heftig toneel plaats gehad tussen de echtgenoten, want lady Macclesfield was met het parel-snoer direkt naar haar echtgenoot gegaan en had het woedend voor hem op zijn bureau gesmeten en hem gevraagd, hoe hij het lef had, een vrouw met acht kwartieren in haar wapen valse parels ten ge-

schenke te geven.

De graaf had bij hoog en laag verzekerd, dat de parels echt waren, hij had haar zelfs de naam genoemd van de juwelier, bij wie hij ze vijf jaren geleden in Parijs gekocht had en onder het waakzaam oog van zijn vrouw had hij een brief aan deze heer opgesteld, waarin hij hem verzocht, te bevestigen dat het snoer parels, dat lord Macclesfield vijf jaren geleden bij hem gekocht had, inderdaad echt was.

Daar was direkt antwoord op gekomen, een antwoord in fijn Ironische stijl, maar waaruit duidelijk bleek, dat Zijne Lordechap de waarheid had gesproken: de parels waren gegarandeerd echt geweest.

En daar er aan de valsheid van de parels, door Raffles terugbezorgd, niet behoefde te worden getwijfeld, was er slechts één enkele mogelijkheid: In de loop van die vijf jaren moest het snoer door de een of andere dief gestolen en door een nagemaakt vervangen zijn, dat bedrieglijk op het echte geleek.

Het was op de dag, voorafgaande aan de soirée van gravin Gosford en omstreeks vier uur in de namiddag, toen er een taxi stopte voor het herenhuis van lord Macclesfield.

Er stapte een heer uit met een witte snor, waarvan de punten hem tot bijna op de borst hingen, kortgeknipt wit haar en borstelig witte wenkbrauwen, zeker minstens vijfenzeestig jaar oud, maar wiens kaarsrechte houding hem veel jonger deed schijnen en direkt in hem de oud-militair deed vermoeden.

Hij was gekleed in een lange zwarte jas en droeg een hoge, glanzende hoed.

Met een kort gebaar, maar niet onvriendelijk, wees hij de hulp af van een knap jong meisje, dat hem op de voet volgde, na eveneens uit

de auto gestegen te zijn en slechts licht op zijn stok steunend, besteeg hij de treden van het kleine terras, dat naar de voordeur leidde.

Hij belde aan en de deur werd geopend door een oude, grijsjarige bediende, die vroeg wat de bezoeker wenste.

— Is je meester thuis, Henry? vroeg de oude heer. Maar ik geloof waarachtig, dat de kerel mij niet meer herkent.

De bediende kneep zijn ogen half dicht, deed een stap achteruit, terwijl zijn gezicht blijde verrassing toonde en riep toen uit:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, kolonel, ik had u niet direkt herkend. En dat, maar dan moet dat Miss Julie zijn.

— In levende lijve! riep de bezoeker uit. Gegroeid, nietwaar? Ja, in tien jaren veranderen de kinderen. Is mijn broer thuis of niet?

— Jawel, kolonel, ik zal hem direkt gaan waarschuwen. Lieve hemel, wat zal hij in zijn schik zijn.

De oude Henry had de beide bezoekers onder het spreken naar de ontvangkamer gebracht en verliet het vertrek, na nog een blik vol verwondering op het mooie, blonde meisje te hebben geworpen, dat aandachtig, met de handen op de rug, de schilderijen bekeek, die aan de muren hingen.

Er waren nog maar weinig minuten verlopen of lord Macclesfield kwam binnen, die met uitgestoken hand verheugd op de bezoeker toetrad en uitriep:

— Ben je daar al, Gerald? Lieve hemel, je verrast ons. Eigenlijk hadden wij je pas overmorgen verwacht.

— Ik ben in Genua van de boot gegaan en over land verder gereisd; het kind was voortdurend zeeziek en ook ik dankte de hemel, dat ik die vervloekte schuit niet meer onder

mijn voeten voelde. Alles hier in orde, George?

— Zo goed als het maar kan Gerald. Maar je wilt toch niet zeggen, is dat Julie? Is dat je dochter?

— Ja. Wat zeg je van haar? Een hele meid geworden, nietwaar? En het klimaat van India heeft haar goed gedaan, zoals je ziet.

Het jonge meisje stak haar oom vrijmoedig de hand toe en zei:

— Dag oom. Ik ben blij dat ik u zie. Kunt u me nog herinneren, toen ik tien jaar was?

— Wat dacht je dan, drommelse meid? riep lord Macclesfield. Maar je bent toch wel veranderd, hoor. Je doet zeker veel aan sport?

— Natuurlijk oom, antwoordde Julie vol trots. Ik rijd paard, ik tennis, ik zwem, ik doe van alles. Hoe maakt tante het? Ze is, hoop ik, thuis?

— Ze zal wel straks terugkomen, antwoordde lord Macclesfield, een beetje verlegen. Ze is, ze is naar de politie.

— Naar de politie? Ben je niet wijs man? Wat voert ze dàar uit?

— O, een ellendige geschiedenis. Ik zal het je straks wel vertellen, maar spreek er zo min mogelijk met Jane over. Je blijft natuurlijk hier eten en logeren, zoals we hebben afgesproken, totdat je een behoorlijke woning hebt gevonden. Kom maar mee, ik zal zelf maar de rol van gastvrouw spelen en jullie je kamers wijzen. Heb je je bagage al meegebracht?

— Alleen onze handbagage, de rest is nog op de boot en komt pas overmorgen. Ik heb mooie dingen voor jullie meegebracht, shawls, baticks, koperwerk, wapens en de drommel. Heb je nog van die goede, oude rum? Het goedje aan boord was bocht.

— Je zult je hart kunnen opha-

len, Gerald, antwoordde lord Macclesfield lachend. Maar ga nu maar eerst mee naar je kamer en jij ook Julie, dan kunnen jullie je verfrissen.

— Zou je willen geloven, dat de oude Henry mij niet eens dadelijk herkende, vroeg de kolonel, toen het drietal de trappen besteeg.

— Dat is niet zo erg verwonderlijk, antwoordde Macclesfield glimlachend. Je bent hier tien jaren geleden voor het laatst geweest. Maar ik zelf kan niet zeggen, dat je erg veranderd bent, alleen nog wat wijter geworden.

Onder het spreken was het drietal een gang ingelopen, waarop drie deuren uitkwamen.

Lord Macclesfield opende een van deze deuren, dwong zijn broeder met een kameraadschappelijke duw om binnen te gaan en zei:

— Hier is je kamer, oude jongen. Herken je haar nog?

— De kamer is dezelfde gebleven, maar je schijnt de meubels te hebben veranderd.

— Op verlangen van mijn vrouw. Jane kreeg een half jaar geleden 'n aanvechting om alles te vernieuwen, van de zolder tot de kelder. Het heeft mij een hoop geld gekost, dat kan ik je verzekeren.

— Ik zou me maar niet beklagen. Je kunt het gelukkig nog best betalen. En nu hoop ik me hier op mijn gemak te installeren; een paar weken rust zullen mij helemaal opknappen.

— Dan zal die rust toch pas overmorgen kunnen ingaan, beste kerel.

— Hoezo? vroeg de kolonel, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Wel, er is morgen een soirée bij lady Gosford en je zult toch zeker wel begrijpen, dat ik je daar mee naar toe neem.

— Ik denk er niet aan. Dacht je

dat ik naar Londen was gekomen, om aan al die onzin mee te doen?

Maar Julie kwam op hem toe, legde vleiend de arm om zijn hals en zei met een pruilend mondje:

— Maar papa. Dat is toch geen ernst? Wilt u mij soms opsluiten hier? U wilt toch zeker geen nonnetje van mij maken?

De kolonel bromde nog iets voor zich heen, maar het was wel duidelijk, dat hij toch geen weerstand kon bieden aan de smeekbede van zijn dochter.

— Ik neem je dus mee, riep lord Macclesfield vrolijk uit. Je kunt je wel voorstellen hoe trots ik er op zal zijn, de bedwinger van de opstandige Moplals in Malabar, als mijn broer te introduceren. En nu zal ik jou je kamer wijzen, Julie. Ga maar eens met me mee.

Pas kort voor acht uur, waarop men in het huis der Macclesfields doorgaans dineerde, keerde de vrouw des huizes terug van haar tocht naar de politie en al deed zij er moeite genoeg voor, zij kon haar zwager en haar nichtje niet met een opgewekt gezicht begroeten, want de zaak van het parelsnoer was nog altijd niet opgelost.

Men had haar op Scotland Yard meegedeeld, dat het parelsnoer door de een of andere stoutmoedige dief in de loop van de laatste vijf jaren verruild was tegen een vals en met die wetenschap kon zij naar huis terug.

De kans, dat zij nog ooit het echte snoer terug zou krijgen, was heel klein.

De diefstal moest dus waarschijnlijk gepleegd zijn door een van de bedienden, want in die vijf jaren had lady Macclesfield er wel een dertigtal versleten.

Men zat nog geen vijf minuten in de rookkamer of het gesprek kwam

op Raffles en zijn stoutmoedige uitdaging aan Scotland Yard.

Het is waar, Phileas Baxter had aan gravin Gosford laten vragen, de zaak zoveel mogelijk geheim te houden, maar gravin Gosford was een vrouw en lady Macclesfield was een van haar beste vriendinnen.

Zij had het dus direkt aan deze verteld en het spreekt vanzelf dat mylady geen kwartier daarna haar echtgenoot op de hoogte had gebracht.

En men kon het wel als zeker aannemen, dat van de uitgenodigde gasten althans de helft van de heren wist, wat er de volgende avond op het spel zou staan.

De waarheid gebiedt om te zeggen, dat er van hen zeker geen drie waren, die inderdaad in ernst geloofden, dat Raffles zijn opwachting zou komen maken.

Zij haalden er de schouders over op, zij lachten daar eens om en zij verklaarden Raffles voor een groot-spreker.

En onder deze ongelovigen waren toevallig ook de graven Coventry en Carrington.

Toen iedereen zat en de oude Henry sigaren had gepresenteerd, wendde Carrington zich tot kolonel Blissford, de broeder van lord Macclesfield en vroeg glimlachend:

— Wel kolonel, heeft lord Macclesfield u al op de hoogte gebracht van de grap, die morgenavond moet worden opgevoerd in het huis van gravin Gosford?

De kolonel keek de vrager verschrikt aan en riep onthutst uit:

— Lieve hemel, zij, zullen toch geen charrade opvoeren? Er is niets wat mij altijd zo pijnlijk lijkt als 'n blijspel door dilettanten te zien opvoeren.

— Nee, kolonel, dat is het niet, antwoordde Carrington lachend. De

grap betreft John Raffles, de Grote Onbekende, die met Phileas Baxter, onze hoofdinspekteur van politie, gewed heeft, dat hij morgenavond voor één uur een kostbare brillanten medaljon bij de gastvrouw zal stelen.

De kolonel trok zijn witte wenkbrauwen hoog op, liet ze toen zo ver mogelijk zakken en zei verwonderd:

— Wat is dat voor een verhaal? Ik begrijp er niet veel van. Wie is die John Raffles eigenlijk?

En nu vertelde Carrington in bijzonderheden alles aan de kolonel, wat hij aangaande de hinderlaag wist, waar de politie Raffles in wilde laten lopen.

De kolonel had aandachtig geluisterd en zei toen hoofdschuddend:

— Ik kom hier als een vreemdeling in Jeruzalem, maar ik geloof toch wel te mogen zeggen, dat ik het voor een sprookje houd. Veronderstel, dat die Raffles werkelijk bestaat, dan zal hij zich nog wel eens een paar keer bedenken, alvorens hij zijn vrijheid of zijn leven er aan waagt, om zijn weddenschap te willen winnen. U beschrijft me die man als uiterst vermetel en dapper, schrander en koelbloedig, maar als de politie werkelijk al van alles op de hoogte is, dan verklaar ik die Raffles voor stapelgek, wanneer hij werkelijk dit waagstuk wil ondernemen.

— Zeg dat niet te hard, Gerald. Men kan wel zien, dat je uit een ander werelddeel komt. Het is ongehoorlijk, wat de Gentleman-Inbreker durft te ondernemen. In ieder geval staat het vast, dat hij de beschikking heeft over middelen, waar wij geen idee van hebben, die ook de politie niet in hun volle omvang door heeft.

En die middelen hebben hem in staat gesteld zich tot dusverre aan alle achtervolgingen van de politie te onttrekken.

— Nonsens! barstte de kolonel uit. Het doet mij genoeg, dat je mij gevraagd hebt morgenavond van de partij te zijn, want ik zou wel eens willen zien, dat die sinjeur het in mijn aanwezigheid zou wagen, lady Gosford van haar brillanten medaljon te beroven. Ik vind haar, tussen ons gezegd en gezwezen, 'n vervelend creatuur, tenminste als zij in die tien jaren niet veranderd is, maar ik zou toch als militair nooit toelaten, dat die schurk van een Raffles haar zou bestelen. Ik zal mijn revolver bij mij steken, dat ben ik vast van plan.

— Alle revolvers ter wereld zullen je niet baten, Gerald, want je zult Raffles niet eens herkennen.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg de kolonel, terwijl hij zijn broer verbaasd aanzag.

— Wel, hij zal natuurlijk onder een of andere vermomming verschijnen. Hij zal wel proberen het uiterlijk van een van de gasten aan te nemen.

— Wat vertel je me dàar nu? antwoordde de kolonel ongeduldig. En Carrington vertelt mij net dat de politie er juist angstvallig tegen waakt, dat Raffles in de huid van een ander kruipt. Alle gasten zijn toch uitstekend bij haar bekend?

— Het een zowel als het ander is waar, antwoordde lord Macclesfield, maar Raffles heeft, helaas, al meermaals getoond, dat hij zelfs met dergelijke voorzorgsmaatregelen de spot drijft.

HOOFDSTUK VI.

EEN UUR 'S NACHTS

Het was omstreeks acht uur in de avond van de volgende dag, toen de eerste gasten binnenkwamen in de hal van het prachtige huis van het earl of Gosford.

Er heerste een soort zenuwachtige spanning, want het was onmogelijk gebleken, de zaak helemaal geheim te houden, ofschoon de meeste gasten pas op het allerlaatste ogenblik van hun medegeïnviteerden te horen hadden gekregen, wat er die avond op het spel stond.

De gasten werden in de hal ontvangen door een oude bediende, die blijkbaar erg onder de indruk was van de dingen die komen zouden, die hen met de hulp van een huisknecht van hun overjassen en mantels ontdeed, die vervolgens naar de vestiaire werden gebracht.

Daarop bestegen zij de monumentale trap en werden op de eerste verdieping begroet door een zoon des huizes, the honourable Thomas Gosford, een flink gebouwde, jongeman, met een aankomend snorretje en die zich heilig had voorgenomen, Raffles te helpen vangen, wanneer deze zich mocht vertonen.

Dan volgden zij een brede gang, waar aan het einde de dubbele deuren waren, die toegang gaven tot de tamelijk grote zaal, waar de gasten bij elkaar zouden komen.

Deze zaal had drie ramen, uitzicht gevende op de tuin, die door een tamelijk hoge muur omgeven was.

Een brede deur gaf toegang tot het vertrek, waar het souper zou worden opgediend.

Voor en na de maaltijd zou ge-

danst worden en daartoe was een grote vleugel in een van de hoeken van het vertrek geplaatst.

Dit instrument zou bespeeld worden door een gehuurde pianist.

Op de drempel van de vleugeldeuren ontving gravin Gosford haar gasten.

Omstreeks negen uur waren ongeveer alle gasten aanwezig, met uitzondering van lord en lady Macclesfield.

De gastvrouw werd al enigszins ongeduldig, toen de stem van de butler klonk, deftig in rok gekleed, die luide aankondigde:

— The duke and the duchess of Macclesfield, Kolonel the earl of Blissford, the honourable Miss Blissford, viscount Blissford.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam het vijftal binnen en de gastvrouw ging hen dadelijk tegemoet.

Zij wendde zich tot lady Macclesfield en de beide dames waren dadelijk in een druk gesprek gewikkeld.

De kolonel liet zich aan deze en gene voorstellen en ging toen met een tamelijk verveeld gezicht in een hoek zitten, wachtend op het ogenblik, waarop hij een paar heren bereid zou vinden, met hem aan het bridgetafeltje te gaan zitten.

Er kwamen bedienden met verversingen binnen en het duurde niet lang of het gesprek was algemeen.

Ook Greenback en Sloan, de beide detektives uit Manchester, namen er aan deel en het moet gezegd worden dat zij zich uitstekend gedroegen en dat niemand, die het niet wist, in de beide clique geklede jongelui,

glad geschoren en keurig geknipt, speurders van de politie zouden vinden.

Het was nu bijna half elf en men wist dat Raffles nu in huis moest zijn.

Iedereen voelde dit, iedereen nu dacht aan niets anders en toch werd er over heel andere dingen gepraat.

En dat gedwongene, dat onechte, drukte zijn stempel op de hele conversatie.

Het was bijna een verademing, toen omstreeks half elf de pianist verscheen.

Het bal begon en gedurende een uur dachten maar weinigen aan wat er komen moest.

Die weinigen waren de beide dektives, ofschoon zij ijverig meedanstten, dat was de gastvrouw en dat was the earl of Gosford.

Om half twaalf begon het souper en om half een eindigde het.

En nog altijd was er niets gebeurd, nog altijd fonkelde en schitterde het kostbare medaljon op de schrale boezem van gravin Gosford.

Men begon enigszins verlicht adem te halen.

De gasten liepen allen de balzaal weer binnen om opnieuw te gaan dansen en onwillekeurig richtten alle ogen zich het eerst naar de fraaie Sèvres pendule, die op de eeuwenoude schoorsteen prijkte.

De wijzers wezen tien minuten over half één.

De kolonel, het gezicht een beetje verhit en rood door de wijn, waarvan hij een groot liefhebber was, richtte zich met een spottend lachje tot zijn broer en zelf op fluisterende toon:

— Waar zit nu die Raffles? Waar blijft nu dat beroemde heerschap?

— Houd je in 's hemelsnaam stil, antwoordde zijn broer, verschrikt flulsterend. Tart het lot niet, het is

uiteindelijk nog niet één uur.

Maar de kolonel haalde minachachtend de schouders op, wendde zich af, ging toen naar de vrouw des huizes en vroeg haar met een diepe buiging om de eer van een wals.

Zeër geveleid draaide gravin Gosford een ogenblik later met haar cavaliër door de zaal.

En intussen kropen de wijzers van de pendule langzaam verder.

Het was twaalf minuten voor één.

Bijna niemand sprak nog een enkel woord.

Slechts nu en dan een zenuwachtig, schril, hysterisch vrouwenlachje en enige keren de rollende, grommende lach van kolonel Blissford.

Om vijf minuten voor één zette de pianist met onverzwakte élan een nieuwe foxtrott in, maar heel weinig gasten dansten.

Twee minuten voor één...

Onwillekeurig hadden de beide dektives de hand al naar de holster gebracht, waar hun revolver in zat en toch was het bijna een onmogelijkheid, dat er nu nog iets zou gebeuren.

De foxtrott klonk vreemd in die doodse stilte.

De pendule wees bijna één uur na middernacht aan...

En op dat ogenblik ging plotseling het licht uit.

Met een onwillekeurige beweging had de gravin de hand al op het medaljon gelegd, maar zij hoorde het kettinkje knappen en het medaljon werd met een vlugge ruk onder haar bevende hand weggetrokken.

— Eén uur, dames en heren! klonk uit de duisternis een heldere, doordringende stem.

Toen werd een gordijn bliksemsnel opzij geschoven en een ogenblik zag men een vage gedaante, die over het kozijn van het raam verdween.

De dames gilden, de heren riepen door elkaar en vloekten, men liep elkaar tegen het lijf en hoog boven alles uit klonk de schelle stem van de jonge Gosford, die schreeuwde :

— Licht ! Licht ! Maak dan toch licht, voor de duivel !

Men hoorde voetgeschuifel in de richting van de deur en toen riep een mannenstem :

— De schakelaar welgert, de draad is zeker doorgeknipt.

Bijna op hetzelfde ogenblik glom ergens een zwak schijnsel, afkomstig van een elektrische zaklantaarn.

Op het geschreeuw van de detektives kwamen een viertal politieagen-

ten binnenstormen, eveneens met zaklantaarns gewapend en het was nu licht genoeg om de dingen duidelijk te kunnen onderscheiden.

Midden in het vertrek stonden de twee detektives Sloan en Greenback, in de ene hand een revolver, in de andere een zaklantaarn, waarvan de lensglazen gebroken waren.

Op een stoel zat of liever lag gravin Gosford in zwijm.

Het medaljon flonkerde niet langer op haar borst...

Wit van woede monsterden de detektives de gasten.

Kolonel Blissford en zijn dochter Julie waren verdwenen...

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES WINT ZIJN WEDDENSCHAP

Het is onmogelijk, de indruk te beschrijven, die deze ontdekking op de geschrokken gasten maakte.

Want er was geen twijfel mogelijk : de gewaande kolonel was niemand anders geweest dan John Raffles en zijn zogenaamde dochter was zijn medeplichtige : een man.

De detektives waren de eersten, die zich herstelden en op korte toon de nodige bevelen gaven.

Er kwamen bedienden aanrennen, gewapend met kaarsen en acetyleenlantaarns en men probeerde zo goed als het ging het vertrek weer te verlichten.

Een van de detektives onderzocht de lichtleiding en toen bleek, dat inderdaad de kabel ergens was doorgeknipt, zodat het niet hielp, de schakelaar om te draaien.

De andere was naar het raam gehold en had het gordijn opzij geschoven.

Het eerste wat hij zag was een sterke stalen haak, die stevig achter de vensterbank was geslagen en waaraan een knopentouw hing.

Het leed geen twijfel of die haak had daar al geruime tijd gezeten, verborgen door het zware gordijn.

Het touw reikte tot ongeveer twee meter boven de begane grond en daar het geverfd was in de kleur van baksteen, was het volstrekt niet te verwonderen, dat de buiten geposteerde agenten het in de duisternis niet hadden opgemerkt.

De zoon van gravin Gosford was intussen woedend op Sloan toegetreden en beet hem nu toe :

— Wilt u mij eens zeggen, mijnheer, waarom u niet direkt op de vluchtelingen geschoten hebt ?

— Had ik dat soms moeten doen in een donkere kamer ? verweerde de detektive zich. Had ik moeten schieten, op gevaar af, anderen te

treffen?

— Had dan tenminste dadelijk licht gemaakt. U hadt toch allebei een zaklantaarn?

— Die hadden wij, maar een van beiden, Raffles of zijn sluwe handlanger, hebben de lenzen in onze zakken weten te verbrijzelen. O, u kent hem niet.

— En, wilt u mij eens zeggen wat u nu denkt te doen? vervolgde Thomas Gosford op koude toon.

— Raffles kan onmogelijk ontsnappen, antwoordde Sloan, verbitterd en ongeduldig. Ook de tuinmuur wordt bewaakt. Als hij er zich op vertoont, moet hij gezien worden, het kan niet anders.

— Wel, wel. En denkt u, dat die bewakers een man als de kolonel zouden tegenhouden, als hij het huis zou willen verlaten?

— Ik heb streng bevel gegeven, dat zij niemand naar buiten mochten laten gaan, wie het ook was, al zou het uw vader, al zou u het zelf geweest zijn.

— Dan kunnen zij nu nog wel op het dak zijn, riep Thomas Gosford uit, woedend over de poets, die de stoutmoedige avonturier een heel gezelschap, met twee detektives inclusie, had gespeeld.

— Nu, als dat zo is, mijnheer, dan is hij zo goed als gevangen, riep Sloan uit. Hij kan onmogelijk van het dak afkomen, want de zijstraat is wel vijf meter breed.

Op dit ogenblik kwam er een agent haastig binnenstormen, die even rond keek en toen weer weg wilde vliegen.

— Halt! riep Thomas hem toe. Wat wil je hier, man?

— Ik zoek de Inspekteur, mijnheer, antwoordde de man. Wij hebben iets belangrijks ontdekt.

Bijna op hetzelfde ogenblik stapte de Inspekteur, een nog jonge man,

met korenblond haar en een schrandere gezicht het vertrek binnen.

Blijkbaar was hij reeds op de hoogte gesteld, ofschoon hij zijn post buitenshuis had gehad.

De agent ging in de houding staan en overhandigde hem een briefje, of liever een stukje papier en de man had in zijn hele leven zeker nog nooit zulk een succes van een paar woorden gehad, als toen hij lakoniek uitriep:

— Compliment van Raffles, mijnheer!

En nu las de Inspekteur hardop voor:

Geachte leden van de
Metropolitan-politie,

Ik ben ontsnapt door een kleine, geheime deur, die ik niet lang geleden bij toeval ontdekt heb en die in verbinding staat met het aangrenzende huis, bewoond door Lord Kurry.

Ik ben zo vrij geweest van deze ontdekking gebruik te maken en heb het huis van onze goede buurman met mijn lieve dochter door een zijdeur verlaten.

Ik geloof dat ik de weddenschap eerlijk gewonnen heb en als mijnheer Baxter een fatsoenlijk man is, dan schenkt hij dadelijk 1.000 pond aan een van onze liefdadige instellingen.

John Raffles, alias
Kolonel Blissford.

De Inspekteur wendde zich weer tot de agent met de vraag:

— Waar heb je dat briefje gevonden?

— Het lag in het midden van een van de gangen, mijnheer, maar hoe het daar gekomen is, weet ik niet.

— Het zal weer een streek van Raffles zijn, riep Thomas Gosford uit. Ik heb nog nooit van een geheime tussendeur gehoord. Hij zal u op een dwaalspoor willen brengen.

— Wij zullen wel eens zien, zei de

inspekteur en hij maakte zich gereed, het vertrek te verlaten, toen er uit de hall een geweldig rumoer klonk, duidelijk hoorbaar daar alle deuren op het ogenblik openstonden.

Het spektakel kwam dichterbij en even later duwden vier krachtige agenten niemand anders dan kolonel Blissford het vertrek binnen, terwijl zij de tegenspartelende gevangene stevig in zijn kraag en bij zijn armen vasthielden.

— Laat mij los, voor de duivel! brulde de kolonel, terwijl hij vergeefse pogingen aanwendde, om zich aan de krachtige greep van de agenten te onttrekken. Zit dit huis dan vol gekken en ben ik in handen van een troep menseneters gevallen? Is er dan in het hele huis geen enkel levend wezen, dat ze alle vijf nog bij elkaar heeft? Ha, vind ik je daar eindelijk, George? Het werd hoog tijd. Ik moet zeggen, dat de ontvangst mij hier wel wat verrast heeft. Zou je niet eens aan deze stomelingen willen zeggen, dat zij mij ogenblikkelijk moeten loslaten, daar ik anders stellig een beroerte krijg?

Lord Macclesfield kwam haastig dichterbij.

Zijn gezicht drukte twijfel en onrust uit.

— Nu, hoe is het nu? brulde de kolonel. Wat sta je daar als een zoutpilaar, man? Heb je niet gehoord, wat ik je gevraagd heb?

Maar nu stapte de inspekteur naar voren en zei koeltjes, zich tot de kolonel wendende:

— Ik zou het nu maar opgeven, John Raffles! Het helpt je niets en je verergert er je toestand maar mee.

— Dat zal je bezuren, mijnheer! schreeuwde hij, zich tot de inspekteur richtend. Ik zal je laten zien, wat er gebeurt als men een kolonel

van Zijne Majesteits Indisch landleger beledigt. Wil je mij nu eens eindelijk verklaren, George, wat die sinistere grap te betekenen heeft? Ik ben toch je broer? Je kent mij toch nog wel, al ben ik hier in geen tien jaren geweest? Je wist toch, dat ik morgenochtend vroeg zou aankomen. Ik heb je toch alles geschreven?

Bevend en bleek kwam lord Macclesfield nog wat dichterbij.

Toen scheen hem plotseling iets te binnen te schieten. Zijn gezicht tekende grote spanning, toen hij op lulde toon vroeg:

— Wil je je jas eens uittrekken, Gerald?

Goed in het oog gehouden door de vier agenten, trok de razende militair zijn tuniek uit, brommend en in zich zelf vloekend zoals hij het nog nooit gedaan had.

— Stroop nu de mouw van je linkerarm op! beval lord Macclesfield. Nee, wij zijn niet krankzinnig; het gaat hier om een hoogst ernstige zaak.

Nog altijd mopperend en heel verbaasd, maakte de kolonel zijn manchet los en stroopte zijn mouw op.

Op de nog krachtig gespierde arm vertoonde zich, even boven de elleboog een heel lang, oud, maar nog duidelijk zichtbaar litteken, blijkbaar het gevolg van een sabelhouw.

Lord Macclesfield slaakte een luidde kreet, waarmee zijn echtgenote instemde en zei toen opgewonden:

— Er valt niet meer aan te twijfelen, inspekteur, deze heer is mijn broer, kolonel Gerald Blissford.

— Ik ben blij, dat je het ontdekt hebt, zei de kolonel schamper. Mag ik weten, voor wie ik hier eigenlijk ben aangezien. Toch niet voor een dief of inbreker, hoop ik?

— Neem het ons maar niet kwalijk, Gerald, zei lord Macclesfield,

terwijl hij opnieuw de hand van zijn broer greep. Ik zal je alles vertellen...

— Terwijl u dat doet, mylord, zult ge mij wel toestaan, mijn onderzoek voort te zetten, liet nu de inspekteur zich horen, op een toon, die zijn met moeite verborgen woede en ongeduld verried. U geeft mij zeker toestemming het hele huis te doorzoeken, mylord?

— Natuurlijk, antwoordde gravin Gosford, die sinds een paar minuten uit haar bezwijming ontwaakt was. Ik loof een beloning van vijfhonderd pond sterling uit, als men er in slaagt die booswicht te grijpen en mij mijn medaljon terug te bezorgen.

Het onderzoek begon.

Er werd echter absoluut niets anders gevonden dan het korte eind knopentouw, dat uit het raam van de balzaal bengelde.

Het was al bij half drie en alle gasten waren al schuw en zwijgzaam vertrokken, nog helemaal onder de indruk van de weergaloze stoutmoedigheid van de Grote Onbekende, toen het onderzoek als geëindigd kon worden beschouwd en de inspekteur weer naar het vertrek liep, waar hij de heer des huizes en enkele van zijn gasten had achtergelaten.

Zijn gezicht stond strak, toen hij zei:

— Hij is ontsnapt, mijne heren, het helpt niets, dit feit te verbloemen. Hij moet met behulp van een laddertje, dat hij bij zich droeg en in de tuin verborgen had, over de ho-

ge muur zijn geklommen, zonder dat mijn mannen het gezien hebben. Ik kan niets anders doen, dan u beloven, dat wij niets onbeproefd zullen laten, om Raffles terug te vinden.

Maar de heer Phileas Baxter meende het de volgende ochtend te besterven, toen de eerste post hem een expressebrief bracht van de volgende inhoud:

Zeer geachte heer Baxter,

Mijnheer de inspekteur schijnt niet te hebben geloofd, dat ik mij uit de voeten heb gemaakt door het huis heen van Lord Kurry, dat met een geheime deur in verbinding staat met het huis van graaf Gosford. Toch is het zo. Als bewijs daarvan vertel ik u even, dat ik in de safe van Lord Kurry, een miserabel slecht meubel, tussen haakjes, het echte parelsnoer heb gevonden, dat aan Lady Macclesfield had toebehoord. Het spreekt van zelf, dat ik het dadelijk in bewaring heb genomen, benevens enige duizenden ponden sterling. In dit verband herinner ik u er aan, dat Lord Kurry gedurende enige jaren vlak naast het huis van Lady Macclesfield heeft gewoond; het zou misschien de moeite waard zijn, er eens een onderzoek naar in te stellen, of er ook hier geen geheime, door de schrandere buurman zelf aangebrachte verbindingsdeur bevindt, die hem het stelen al heel gemakkelijk maakte. Ik geloof, alles wel beschouwd, dat ik, door het medaljon te roven, onze brave buurman nog net voor ben geweest.

Met onveranderlijke hoogachting,

John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE HUWELIJKSMAKELAAR

4797. — De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België.

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266